

Medlem fra Ringkøbing var Marineminister, hvorledes jeg maatte føre lange og haarde Kampe med ham, uden at det var muligt for Redningsmændene at opnaa blot tilnærmelsesvis det, som Sømandene allerede har opnaaet af Rederierne. Jeg skal nævne et Tilfælde. Det er rigtigt, at vi ser hen til Søfolkene og stoler paa, at de vil gøre deres Pligt i disse Dage, men vi ser ogsaa hen til vort Redningsmandskab, og der er ikke Tale om, at deres og Søfolkenes Lønningvilkkaar staar i Forhold til hinanden. Men i de Dage, det ærede Medlem fra Ringkøbing var Marineminister, var der ovre paa Vestkysten en Redningsmand, som gik ud med Redningsbaaden og kom til Skade, saa at han blev lam i den Grad, at han var ganske uarbejdsdygtig, det forelaa der Lægeattest for. Denne Mand havde 5 uforsørgede Børn, og jeg kæmpede rent fortvivlet for, at han kunde faa en højere Understøttelse end 270 Kr. om Aaret. Naar Redningsmænd paa Vestkysten kan se, at det gælder Livet for dem, naar de skal ud med Redningsbaaden, saa betyder det noget, at de ved, at Staten, Lovgivningsmagten, træder til i hvert enkelt Tilfælde, saa faar de Mod til at fortsætte. Ganske de samme Betragtninger, som det ærede Medlem fremsatte her, gælder fuldt ud Redningsmændene. Den Gang var det ganske umuligt at faa blot Halvparten af den Velvillie, som i Dag, lød fra den højtærede Indenrigsminister, og derfor tror jeg, at en saadan Udtalelse af Indenrigsministeren og de forskellige Partiers Ordførere som den, der er fremsat i Dag, vil have til Følge, at Sømandene føler sig langt tryggere, end — desværre — vore Redningsmænd gør i Dag, skønt de i Dag er betydeligt bedre stillede end den Gang, da det ærede Medlem fra Ringkøbing var Marineminister, fordi den nuværende Marineminister Gang paa Gang har været med til at gøre Forholdene bedre for dem. Hvis blot Redningsmændene kunde naa at blive lige saa gunstigt stillede som Søfolkene og faa et lignende godt Tilsagn som det, her er givet, tror jeg, de vilde føle sig betydeligt tryggere, end de gør.

Jeg tror, som sagt, at den Ordning er bedst, at man i hvert enkelt Tilfælde tager Bestemmelse om, hvad der skal gøres, og jeg tror, at Søfolkene vil føle sig fuldt betryggede derved.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg forstod ikke rigtig den Tvivl, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen)

gav til Kende overfor, hvad de tre Ordførere for Partierne og Ministeren havde udtalt om dette Forhold. Det ærede Medlem sagde, at han var bange for, at dette kun skulde blive smukke Ord, og at der ikke skulde komme noget ud af det, medmindre der indtraf et Ulykkestilfælde. Men saafremt der ikke indtræffer noget Ulykkestilfælde, vil en vedtagen Lov heller ikke blive andet end smukke Ord. Det er i Tilfælde af, at der indtræder Ulykkestilfælde, at de smukke Ord skal omsættes i Handling, men naar nu alle Partier og Ministeren har udtalt, at de i det Tilfælde, der indtræffer en Ulykke, vil omsætte de Udtalelser, de her har fremført, i Handling, ved jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem søger at rejse Tvivl om, at dette er rigtigt ment. Jeg har den Opfattelse, at hvis vi i Dag vedtog et Lovforslag, som gik ud paa, at der tilkom enhver Sømand, der forulykkede, saa og saa meget, vilde Dampskibsrederne sige som saa: Vi selv tilsikrer vore Folk saa og saa meget, og Staten sikrer dem saa og saa meget, tilsammen har de altsaa saa og saa meget, og den samlede Sum er derved af en saadan Størrelse, at vi ikke behøver at yde mere. Forholdene kunde imidlertid tænkes at udvikle sig saaledes, at Dampskibsredernes økonomiske Stilling forbedredes yderligere, saaledes at det var naturligt, at Dampskibsrederne ydede deres Folk endnu mere, end de for Tiden gør. Derom har jeg ikke ønsket at udtale mig, jeg har overhovedet ikke ment, at det var ønskeligt under de Forhold, hvori Dampskibsrederne og deres Folk befinder sig, at bringe Uro ind, men jeg har ment det rigtigst at stille sig saaledes, at Søfolkene forstaar, at der her i Rigsdagen er den Opfattelse af deres Gerning, at Staten, saafremt en Ulykke rammer dem, vil vise sin Paaskønnelse af, hvad de under farefulde Tider har udøvet. Jeg tror, det er den Maade, hvorpaa vi i dette Forhold handler rigtigst overfor Søfolkene uden derved at komme til at fritage Rederierne for Forpligtelser, som de har eller vil faa.

Det ærede Medlem mente, at jeg var bange for, at Forsikringselskaberne skulde benytte sig af den eventuelle Lov og ikke opfylde deres Forpligtelser. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke ret ved, hvad hele dette Forhold drejer sig om, thi der er slet ikke Tale om Forsikringselskaberne, men om, at Dampskibsrederierne har paataget sig en Pligt og har tegnet Forsikring, og at Forsikringselskaberne til Punkt og Prikke vil opfylde